

GENEALOGIE ȘI HERALDICĂ: FAMILIA STÂRCEA*

Anton COȘA¹

Cuvinte cheie: *genealogie, heraldică, blazon, Moldova, Bucovina, Barasabia, România*

Keywords: *genealogy, heraldry, coat-of-arms, Moldavia, Bukovina, Bessarabia, Romania*

Textul de față este rodul unei cercetări începute anul trecut, atunci când, prin intermediul colegilor de la Muzeul de Istorie din Roman (doamna Iulia Butnariu și domnul Relu Butnariu) îl cunoșteam pe domnul Ovidiu Leonte, cel care era interesat de istoria unei ramuri a familiei Stârcea (stabilite în zona Romanului), domnia sa având în pregătire și o carte în acest sens, sugestiv intitulată: *Stârcea – o familie cu blazon din fostul județ Roman*, care a văzut între timp lumina tiparului².

Familia Stârcea coboară în istorie până în evul mediu moldovenesc (făcând parte din „vechile familii de nobili moldoveni”³), fiind menționată ca atare în documente, precum și în lucrări de specialitate⁴.

---

* Comunicare prezentată la ședința din 12 iunie 2018 a Comisiei Naționale de Heraldică, Genealogie și Sigilografie a Academiei Române (filiala Iași).

¹ Complexul Muzeal „Iulian Antonescu” Bacău – Muzeul de Istorie, BACĂU.

² Menționăm aici și faptul că o variantă a textului nostru a constituit *Prefața* la volumul *Stârcea – o familie cu blazon din fostul județ Roman* (autor Ovidiu Leonte), Editura Cetatea Doamnei, Piatra-Neamț, 2018, p. 5-21.

³ Dimitrie Cantemir, *Descrierea Moldovei*, traducere de pe originalul latinesc la 200 de ani de la moartea autorului (21 august 1723), de Dr. Giorge Pascu, Editura Cartea Românească, București, 1923, p. 140.

⁴ Informații privitoare la rădăcinile neamului Stârcea se pot găsi și în *Catalogul expoziției – eveniment „Dinastia Stârcea”*, alcătuitori: Raisa Melnic, Viorica Guțanu, Irina Blînda, Biblioteca Națională a Republicii Moldova, Chișinău, 2009, p. 3. De asemenea, printre arborii (sau fragmentele de arbori) genealogici a numeroase familii boierești din Moldova (inclusiv Bucovina și Basarabia), redactați între anii 1941 și 1951 de Ștefan Cernovodeanu („căutând să folosească și materialele aflate în colecțiile publicate de Theodor Bălan, Gh. Ghibănescu, în arhondologia paharnicului Sion, precum și în propriile sale fișe ce le întocmea după ce colecta informații genealogice de la diverși moldoveni cu care era în relații – în special persoane mai în etate –, întrebându-i despre ascendenții lor direcți, de care, firește, își mai aminteau încă cu precizie”) s-a aflat și un arbore genealogic al familiei Stârcea [Dan Cernovodeanu, *Ștefan Cernovodeanu (1925-1951)*, în *ArbGen*, IV (IX), 1997, 3-4, p. 50].

Printre cei mai vechi strămoși (cunoscuți din documente) ai familiei Stârcea, îl pomenim aici pe boierul Tăbuci cel Bătrân⁵, stăpân al satului Boian, din Ținutul Cernăuți („contemporan al descălecării, prin 1320-1380”⁶). O parte a moștenirii acestuia (din satul Boian) va ajunge, pe rând, în linie descendentă, urmașilor acestuia, dintre care îi menționăm pe fiul Pătrașco (trăitor între 1350-1410⁷), nepoata Olena (fiica lui Pătrașco), strănepotul Pătrașco (fiul Olenei), trăitor între 1410-1470⁸, stră-strănepoata Nastea (fiica lui Pătrașco și nepoata Olenei), „mama Stârceștilor”⁹, care a trăit pe la 1440-1500.

„Stârceștii”¹⁰ pomeniți anterior erau frații Ion Stârcea (pârcălab de Hotin¹¹) și Mihul Stârcea (pârcălab de Chichiliner – Cetatea de Baltă), împreună cu sora lor, Fedca („copiii Nastei”¹²), pomeniți ca atare într-un document (8 aprilie 1528)¹³ din vremea domniei lui Petru Rareș, cel care le reconfirma privilegiul asupra satului Boianul Mare.

De asemenea, cunoaștem descendența celor doi pârcălabi Stârcea (Ion și Mihul), grație informațiilor inserate în două documente de la mijlocul veacului al XVI-lea, din timpul domniei lui Alexandru Lăpușeanu. Dintr-un prim document, emis la 27 martie 1560¹⁴, aflăm printre altele de „*Neașa, fiica Fedcăi și nepoții lor de frate Tăbuci fost ceașnic și surorile sale Magda și Anghelina și Măriica, copiii lui Mihail Stârcea pârcălab și vărul lor Mățiaș Stârcea fost vistiernic și surorile sale Sorca și Anghelina, copiii lui Ion Stârcea stolnic, nepoții Nastei, strănepoții lui Tăbuci cel Bătrân...*”¹⁵. Într-un al doilea document, din 3 aprilie 1560¹⁶, sunt pomeniți „*Neașa, fiica Fedcăi, nepoata Nastei, fiica lui Pătrașco și vărul ei Tăbuci*

⁵ I. C. Miculescu-Prăjescu, *Genealogie și istoriografie*, în *ArhGen*, II (VII), 1995, 1-2, p. 1-12.

⁶ *Ibidem*, p. 9.

⁷ *Ibidem*, p. 10.

⁸ *Ibidem*.

⁹ *Ibidem*.

¹⁰ Dimitrie Cantemir, *op. cit.*, p. 142.

¹¹ Cf. Andrei Eșanu, *Pârcălabi de Hotin (sec. XIV-1714)*, p. 18, text disponibil și pe adresa <https://andreesanu.files.wordpress.com/2014/04/partea-ii.pdf>. Adăugăm aici și faptul că Ion Stârcea fusese anterior, în timpul domniei lui Ștefăniță vodă cel Tânăr, mare stolnic (Nicolae Stoicescu, *Dicționar al marilor dregători din Țara Românească și Moldova. Sec. XIV-XVII*, Editura Enciclopedică Română, București, 1971, p. 325-326).

¹² *DIR*, veacul XVI, A. Moldova, vol. I (1501-1550), Editura Academiei Române, București, 1953, nr. 259, p. 293.

¹³ *Ibidem*, p. 292-294.

¹⁴ *DRH*, A. Moldova, vol. VI (1546-1570), Editura Academiei Române, București, 2008, nr. 263, p. 471.

¹⁵ *DIR*, veacul XVI, A. Moldova, vol. II (1551-1570), Editura Academiei Române, București, 1951, nr. 126, p. 133.

¹⁶ *DRH*, A. Moldova, vol. VI, 2008, p. 477.

*fost ceașnic și surorile lui, Magda și Anghelina și Măriica, copiii lui Mibul Stârcea pârcălab și de asemenea vărul lor Matiaș Stârcea și surorile lui Sorca și Anghelina, copiii lui Ion Stârcea pârcălab...*¹⁷.

Membrii familiei Stârcea sunt pomeniți și în secolul al XVII-lea¹⁸, unii dintre aceștia ocupând dregătorii importante, printre ei fiind, de exemplu, Constantin Stârcea (pârcălab de Hotin între anii 1639-1641), cel care se va căsători cu Anghelina (fiica marelui logofăt Pătrașco Șoldan), devenind astfel și cumnat cu marele vornic Costea Băcioc, socrul domnului Moldovei, Vasile Lupu¹⁹.

Destinul familiei Stârcea în secolul următor, al XVIII-lea, va fi marcat (asemenea tuturor celorlalte familii românești) de ocuparea (1774) și mai apoi anexarea (1775)²⁰ nordului Moldovei (cunoscută de acum sub numele de Bucovina) de către Imperiul Habsburgic²¹. Răpirea acestui străvechi²² pământ românesc (care făcea parte din principatul Moldovei²³) de către austrieci (cu toate protestele domnului Moldovei, Grigore Ghica²⁴) s-a repercutat imediat asupra românilor din zonă, care s-au văzut astfel încadrați între granițele trasate de noua stăpânire.

Octav-George Lecca²⁵, în lucrarea: *Familiiile boerești române. Istoric și Genealogie*, referindu-se și la familia Stârcea (Bucovina)²⁶, după ce pomeneste pe câțiva dintre strămoși: Stârcea, marele logofăt al Moldovei (menționat în documente din anii 1515, 1518, 1520 și 1522), Ion Stârcea, pârcălab al cetății Hotin (sec. XVI), fiul acestuia Matiaș Stârcea (1547), Stârcea, vel spătar al Moldovei (1552), Miron Stârce (sec. XVII)²⁷, Ștefan Stârcea (sec. XVIII)²⁸ și fiii acestuia, George, Petrache și

¹⁷ *DIR*, veacul XVI, A. Moldova, vol. II, 1951, p. 136.

¹⁸ De exemplu, într-un document din 25 martie 1644, emis la Iași, sunt pomeniți „Vasilie și fratele său Ghiorghe, fiii lui Crăciun Stârcea, nepoții lui Stârcea cel Bătrân, strănepoții lui Ion” [*DRH*, A. Moldova, vol. XXVII (1643-1644), Editura Academiei Române, București, 2005, nr. 268, p. 239-240].

¹⁹ Nicolae Stoicescu, *op. cit.*, p. 442.

²⁰ *Istoria Românilor*, vol. VI, Editura Enciclopedică, București, 2002, p. 683.

²¹ Anton Coșa, *Să nu uităm de Bucovina!*, în *Bacăul Eroic. Revistă de cultură, educație patriotică și de cinstire a eroilor*, VI, 2015, 10, Bacău, p. 14-17.

²² Mihai Iacobescu, *Ein Wichtiges Dokument während der revolution zwischen 1848-1849 in Bukowina*, în *CC*, XVI, 2010, 2, p. 197-228.

²³ Dimitrie Onciul, *Din istoria Bucovinei*, Editura Universitas, Chișinău, 1992, p. 36.

²⁴ *Bătălia pentru Bucovina*, volum îngrijit de Stelian Neagoe, Editura Helicon, Timișoara, 1992, p. 10-11.

²⁵ Ștefan S. Gorovei, *Octav George Lecca (1881-1969)*, în *ArhGen*, IV (IX), 1997, 3-4, p. 37-42.

²⁶ Octav-George Lecca, *Familiiile boerești române. Istoric și Genealogie (Dupe izvoare autentice)*, Institutul de Arte Grafice și Editura Minerva, București, MDCCCXCIX, p. 449.

²⁷ Conform unui document din 3 februarie 1698, Miron Stârcea era fiul lui Constantin Stârcea și tatăl Anghelușei, cea de a doua soție a armașului Gheorghe Hăjdău (Octavian Onea, *Genealogia familiei Hasdeu alcătuită de Tadeu Petriceicu Hasdeu*, în *ArhGen*, I (VI), 1994, 3-4, p. 87-90).

²⁸ Într-o genealogie a familiei Hasdeu, Ștefan Stârcea este menționat ca fiind căsătorit cu Elena

Ștefan („care locuia în Bucovina, unde avea moșiile sale”²⁹), afirmă tranșant că în perioada secolelor XVIII-XIX, familia Stârcea „a rămas definitiv stabilită în Bucovina, după despărțirea ei de Moldova, ca și alte vechi familii boierești ce aveau proprietăți și drepturi acolo”³⁰. De asemenea, menționează și că „actual coborâtor din această familie este în Bucovina: Victor Baron Stârcea, mare proprietar”³¹.

După anexarea Bucovinei în 1775, administrația imperială habsburgică³² a urmărit asimilarea boierimii românești în propriile structuri nobiliare. Conform uzanțelor vremii, recunoșterea calității de nobil a membrilor familiilor boierești de origine română din Bucovina s-a făcut în primul rând prin legitimarea acestora ca vechi boieri moldoveni (făcându-se în acest sens și o verificare a „titlurilor moldovenești”³³ de către autoritățile austriece), iar mai apoi prin fidelitatea față de împărăția habsburgică (prin depunerea unui jurământ de credință, la 12 octombrie 1777)³⁴.

Împăratul Iosif al II-lea a emis (la 14 martie 1787) o patentă³⁵ imperială, prin intermediul căreia a stabilit „detaliile tehnice”³⁶ ale obținerii titlului de noblețe și, totodată, înmatriculării în registrul de evidență al nobilimii.

Hasdeu, împreună având 6 copii (3 băieți și 3 fete): Petrache, Gheorghe, Ștefan, Balașa, Casandra și Catrina (Octavian Onea, *op. cit.*, p. 91).

²⁹ Octav-George Lecca, *op. cit.*, p. 449.

³⁰ *Ibidem.*

³¹ *Ibidem.*

³² Mihai-Ștefan Ceașu, *Instituirea administrației habsburgice în Bucovina*, în *Suceava*, XX, 1993, p. 125-141.

³³ Sever de Zotta, *Despre nobilimea Basarabiei*, în *ArhGen*, I, 1912, 1-12, ediție anastatică, 2005, p. 66.

³⁴ La 12 octombrie 1777, boierii, clerul și poporul din Bucovina depun jurământul de credință față de stăpânirea habsburgică, față de împărat [Cf. *Jurământul Bucovinei la 1777*, în I. Grămadă, *Din Bucovina de altădată. Schițe istorice*, Editura Institutului de Arte Grafice C. Sfetea, București, 1911; Mihai-Ștefan Ceașu, *Mutații etnico-sociale în structura nobilității din Bucovina (sfârșitul secolului XVIII-începutul secolului XIX)*, în *ArhGen*, II (VII), 1995, 3-4, p. 169].

³⁵ Cf. *Patent vom 14 März 1787. Patent mit dem die Landstände der Bucowina...*, (<http://www.verfassungen.eu/ro/bukowina/index.htm>). A se vedea și Erich Prokopowitsch, *Der Adel in der Bukowina*, München, Verlag Der Südostdeutsche, 1983, p. 122-131; Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, Editura Humanitas, București, 1991, p. 53-55; Mihai-Ștefan Ceașu, *Instanțe judiciare nobiliare și forme de atestare a nobilității din Bucovina (sfârșitul secolului XVIII-începutul secolului XIX)*, în *ArhGen*, III (VIII), 1996, 3-4, p. 217, 223; Dan Cernovodeanu, *Evoluția armeriilor Țărilor Române de la apariția lor și până în zilele noastre (sec. XIII-XX)*, Editura Istros, Brăila, 2005, p. 305.

³⁶ În conformitate cu Patenta din 14 martie 1787, pe baza unei cereri și a prezentării de acte doveditoare, vor fi acordate, începând din 1788 diplome și brevete de recunoaștere a nobilității familiilor nobile din Bucovina [Erich Prokopowitsch, *op. cit.*, p. 122-131; Mihai-Ștefan Ceașu, *op. cit.*, 1996, p. 217, 223]. Condițiile de venit impuse de patenta din 14 martie 1787 (3000 de florini anual), „pe care puțini nobili bucovineni îl puteau realiza la acea dată” (Mihai-Ștefan Ceașu, *op. cit.*, 1995, p. 173), au

Pe cale de consecință, nu după mult timp, în anul 1789, a devenit posibil ca toți membrii familiei (având domiciliul stabil în Bucovina) să fie numiți „Cavaleri de Styrcea” („*Ritter von Styrcea*”³⁷). Este vorba de frații Gheorghe³⁸, Teodor și Ștefan Stârcea³⁹, mama lor Ilinca⁴⁰, precum și verii lor Ștefan și Șerban Stârcea⁴¹.

Dealtfel, în epocă, Austria „n-a conferit la început diferitele grade care le posedă și anume *Principe, Conte, Baron, Cavalier, Nobil de și nobil (von)*, ci a conferit tuturor familiilor nobile românești titlul de *cavalier de (Ritter von)* făcând

permis majorității familiilor de boieri români să poată primi doar rangul de *Ritter (cavalier)*, cu dreptul de a putea folosi particula *von* și, totodată, de a avea un blazon. Un punct de vedere aparte în privința etapelor recunoașterii nobilității în Bucovina și Basarabia a publicat Zoe Diaconescu, *Boieri și mazili români în teritoriile înstrăinate (Bucovina și Basarabia)*, în *ArhGen*, III (VIII), 1996, 3-4, p. 237-247, autoarea considerând că înaintea acordării atestatului de *Ritter (cavalier)*, era emis un „Atestat als Edelleute – atestat de nobil” (*Ibidem*, p. 242). Pentru beneficiarii titlurilor de noblețe, acestea vor aduce și unele consecințe privind obligații militare, fiscale, drepturi civice, posibilitatea de a accede în sistemul de învățământ habsburgic etc.

³⁷ Cf. *Gothaisches genealogisches Taschenbuch der Freiherrlichen Häuser auf das Jahr 1895*, vol. 45, Gotha, Justus Perthes, 1895, p. 342; *Genealogisches handbuch der Freiherrlichen Häuser*, hauptbearbeiter Walter v. Hueck, Freiherrliche Häuser B Band VIII 1982, C. A. Starke Verlag, Limburg an der Lahn, Gegründet 1847 in Görlitz, p. 401.

³⁸ Cunoaștem *Testamentul lui Gheorghe von Stârcea*, din 28 martie 1833. De aici aflăm despre fiii acestuia: Iancul, Emanuil, Matei, Susana, Victoria, Catinca (căsătorită Cernevsca), Marghiolița (căsătorită cu contele Kornisch din Ardeal, decedată între timp, dar lăsând în urmă o fată pe nume Amalia). Mai sunt pomeniți și alți doi fii: Constantin și Alecu Stârcea care, „având purtare rea, au fost desmoșteniți”. De asemenea, este menționată și mama copiilor, anume Elisaveta von Stârcea [Teodor Balan, *Documente Bucovinene*, vol. V (1745-1760), Editura Mitropoliei Bucovinei, Cernăuți, 1939, p. 27].

³⁹ Ștefan Stârcea este menționat, printre altele, într-un document din 25 aprilie 1800, alături de fratele său Gheorghe, surorile Catrina, Bălașa și Casandra, precum și mama Ilinca (Teodor Balan, *op. cit.*, p. 26).

⁴⁰ Conform unui document din 10 septembrie 1782, „Ilinca Stârcioaia apare în fața comisiei austriace și declară că posedă satul Burlenița sau Stârcea drept moștenire de la părintele său Sandul Hăjdău” (Teodor Balan, *op. cit.*, p. 26). Apoi, dintr-un document datat la Cernăuți, pe 25 aprilie 1800, aflăm de „Ilinca Stârcioaie, fiica răposatului Sandul Hăjdău, care înzestraseră în trecut pe fiicele ei Catrina Goeneasa, Bălașa Calmuceasa și Casandra ce fusese căsătorită cu Ioniță Rehtivan. Acuma înzestrează pe fii. Fiii Gheorghe și Ștefan primesc din Bărlința sau Stârcea tot satul fără a opta parte. A ½ parte este dată fiicei Catrina” (*Ibidem*, p. 26). Ștefan Stârcea, soțul Ilincăi și „ginele lui Sandul Hăjdău”, pomenit ca atare într-un document din 20 iunie 1755 (*Ibidem*, p. 177), nu mai era în viață la data „înnobilării” urmașilor săi aflați în Bucovina. Conform unei mențiuni documentare, Ștefan Stârcea (căsătorit cu Ilinca Hăjdău) nu mai trăia la 1782 (Sever de Zotta, *Spița neamului Hăjdău*, în *ArhGen*, II, 1913, 1-12, ediție anastatică, 2007, p. 159).

⁴¹ Frații Ștefan și Șerban Stârcea (alături de sora Smaranda și mama Maria) sunt menționați, printre altele, într-un document din 29 martie 1793 [Teodor Balan, *op. cit.*, vol. IV (1720-1745), Editura Mitropoliei Bucovinei, Cernăuți, 1938, p. 164].

titlul de Baron dependinte de proba descendenții din cei dintâi 12 Boieri Veliți, însă dovedind totodată un venit anual de 3000 florini. Proba cea dintâi o puteau face mai multe familii ... într-un cât posedau documente doveditoare, proba a doua era însă prea grea...”⁴².

Așa se face că, abia după aproape un secol, Emanoil Stârcea (n. 1.01.1800 – d. 17.02.1896), fiul lui Gheorghe Stârcea (1767-1833) și al Saftei de Ilschi (Ilski)⁴³, este numit (de împăratul Franz Ioseph I al Austriei), inițial *cavaler de (Ritter von) Styrcea* (diploma emisă la 4 martie 1880⁴⁴) și, la scurtă vreme, *baron de (Freiherr von) Styrcea* (diploma fiind emisă la 4 mai 1880⁴⁵ și publicată la Viena în ziua de 21 mai 1880⁴⁶).

Cu ocazia înnobilării cu titlul de baron, lui Emanoil Stârcea i se fixează și un blazon⁴⁷. Vedem în imagine (Fig. 3)⁴⁸ un scut despicat, primul cartier, roșu, cu un cap de zimbriu de aur; al doilea cartier, de aur, cu o bandă de azur, încărcată de o săgeată de argint, pusă în bandă și vârful în șef. Scutul este timbrat de o coroană de baron (cu șapte perle), surmontată de un coif cu gratii, văzut din față și cu coroană. În cimier se află o săgeată de argint, pusă în pal și flancată de un zbor de aur, fiecare aripă încărcată cu o bară și respectiv, o bandă albastră, încărcate la rândul lor cu câte o săgeată de argint, cu vârful în sus și urmând fiecare, direcția piesei onorabile pe care o încarcă. Lambrechini: la dextra, aur și roșu, la senestra, aur și azur. Suport: doi urși naturali.

Dacă Octav-George Lecca⁴⁹ notează în lucrarea sa (*Familiiile boeresti române. Istoric și Genealogie*⁵⁰) doar faptul că familia *moldavă* Stârcea „a primit în Bucovina titlul de «Baroni de», concedat de împăratul Austriei”⁵¹, fără a descrie

⁴² Sever de Zotta, *op. cit.*, p. 66-67.

⁴³ Ioan Scripcariuc, *Un model de integrare: familia Ilschi*, în *ArhGen*, VII (XII), 2000, 1-4, p. 199. Safta Ilschi era soră cu Ilie Ilschi, proprietarul moșiei de la Crasna, pe care acesta din urmă o va dăruia ca moștenire lui Emanoil Stârcea în anul 1835 [Teodor Balan, *op. cit.*, vol. VI (1760-1833), Editura Casei Școalelor și a Culturii Poporului, București, 1942, p. 44].

⁴⁴ Cf. *Genealogisches handbuch der Freiherrlichen Häuser...*, p. 401.

⁴⁵ *Ibidem*.

⁴⁶ Cf. *Die Presse* (Abendblatt), nr. 139, Viena, vineri, 21 mai 1880, p. 2.

⁴⁷ C. G. D. Heyer von Rosenfeld, *Wappen des Adels von Galizien und Bukovina*, în colecția „J. Siebmacher's Grosses und Allgemeines Wappenbuch”, Bd. IV, Theil XIV, Heft 4, Nürnberg, 1898, la articolul *Styrcea*.

⁴⁸ Imaginea provine din colecția domnului Michael Edward David de Styrcea (stră-strănepotul lui Emanoil Stârcea), ajungând în posesia noastră prin bunăvoința domnului Ovidiu Leonte.

⁴⁹ Ștefan S. Gorovei, *op. cit.*, 1997, p. 37-42.

⁵⁰ Octav-George Lecca, *op. cit.*, p. 449.

⁵¹ *Ibidem*.

vreun eventual blazon⁵², în albumul heraldic: *Steme boerești din România*⁵³, Emanuel Hagi-Mosco⁵⁴ include o variantă de stemă (Fig. 1) a unui membru al familiei Stârcea. Acest blazon cuprinde un scut despicaț, în primul cartier, pe câmp roșu, un cap de zimbru de aur; în cartierul al doilea, în câmp de aur, o bandă de azur, încărcată de o săgeată de argint, pusă în bandă și vârful în șef.

Conform părerii avizate a heraldistului Dan Cernovodeanu⁵⁵, expusă în lucrarea: *Evoluția armeriilor Țărilor Române de la apariția lor și până în zilele noastre (sec. XIII-XX)*⁵⁶, stema familiei Stârcea (Ritter von-, 18 noiembrie 1789⁵⁷; Baron von-, 30 decembrie 1879⁵⁸) era: „scut despicaț, I-a parte, roșie, cu un cap de zimbru de aur; a II-a parte, de aur, cu o bandă de azur, încărcată de o săgeată de argint, pusă în bandă și vârful în șef. Coroană de baron (cu șapte perle), surmontată de un coif cu gratii, văzut din față și cu coroană. Cimier: o săgeată de argint, pusă în pal și flancată de un zbor negru, fiecare aripă încărcată cu o bară și respectiv, o bandă albastră, încărcate la rândul lor cu câte o săgeată de argint, cu vârful în sus și urmând fiecare, direcția piesei onorabile pe care o încarcă. Lambrechini: la dextra, aur și roșu, la senestra, argint și azur. Suport: doi urși naturali”⁵⁹ (Fig. 3).

Într-o altă lucrare a sa: *Știința și arta heraldică în România*, Dan Cernovodeanu⁶⁰ include și o stemă a familiei Stârcea, „imprimată pe un ex-libris al lui Ioan Styrcea (colecția Flondor)”⁶¹. Aceasta prezintă (Fig. 2) un scut despicaț, primul cartier, roșu, cu un cap de zimbru de aur; al doilea cartier, de aur, cu o bandă de azur, încărcată de o săgeată de argint, pusă în bandă și vârful în șef. Scutul este timbrat de o coroană de baron (cu șapte perle), surmontată de un coif cu gratii, văzut din față și cu coroană. În cimier se află o săgeată de argint, pusă în pal și flancată de un zbor de aur, fiecare aripă încărcată cu o bară și respectiv, o bandă albastră, încărcate la rândul lor cu câte o săgeată de argint, cu vârful în sus și urmând

⁵² Pentru informații privitoare la știința armoariilor (blazoanelor, stemelor) a se vedea Marcel Sturdza-Săucești, *Heraldica. Tratat tehnic*, Editura Științifică, București, 1974, p. 11 și urm.

⁵³ Emanuel Hagi-Mosco, *Steme boerești din România*, București, 1918, p. 11, pl. X, fig. 2.

⁵⁴ Ștefan Pleșia, *Emanoil Hagi-Mosco (1882-1976)*, în *ArhGen*, IV (IX), 1997, 3-4, p. 43-48.

⁵⁵ Ștefan S. Gorovei, *In honorem. Dan Cernovodeanu la 75 de ani*, în *ArhGen*, III (VIII), 1996, 3-4, p. 335-342.

⁵⁶ Dan Cernovodeanu, *op. cit.*, 2005, p. 307.

⁵⁷ *Ibidem*.

⁵⁸ *Ibidem*.

⁵⁹ *Ibidem*.

⁶⁰ Ștefan S. Gorovei, *op. cit.*, 1996, p. 335-342; Idem, *Dan Cernovodeanu (10 octombrie 1921 - 24 noiembrie 1999)*, în *Buletinul Institutului Român de Genealogie și Heraldică „Sever Zotta”*, I, 1999, 12, Iași, p. 1.

⁶¹ Dan Cernovodeanu, *Știința și arta heraldică în România*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1977, p. 419, pl. CVI, fig. 3.

fiecare, direcția piesei onorabile pe care o încarcă. Lambrechini: la dextra, aur și roșu, la senestra, aur și azur. Suport: doi urși naturali.

De la domnul Michael Edward David de Styrcea am primit (prin intermediul domnului Ovidiu Leonte) o variantă de blazon alb-negru (Fig. 4) pe care o atașăm celorlalte trei. Acesta prezintă un scut despicat, primul cartier, roșu, cu un cap de zimbriu de aur; al doilea cartier, de aur, cu o bandă de azur, încărcată de o săgeată de argint, pusă în bandă și vârful în șef. Scutul este timbrat de o coroană de baron (cu șapte perle), surmontată de un coif cu gratii, văzut din față și cu coroană. În cimier se află o săgeată de argint, pusă în pal și flancată de un zbor de aur, fiecare aripă încărcată cu o bară și respectiv, o bandă albastră, încărcate la rândul lor cu câte o săgeată de argint, cu vârful în sus și urmând fiecare, direcția piesei onorabile pe care o încarcă. Lambrechini: la dextra, aur și roșu, la senestra, aur și azur. Suport: doi urși naturali.

Titlul de baron primit de Emanoil Stârcea (la sfârșitul deceniului 8 al secolului XIX) va fi unul ereditar, fiind folosit de copii săi (Eugen, Victor și Natalia) și recunoscut ca atare de către autorități.

Fiul cel mare, Eugen (1835-1901) va primi, prin testament, moșia Crasna Ilski, transmisă mai apoi fiului său Gheorghe (1864-1897) și nepotului Alexandru (1889-1979), acesta din urmă (tenor la Opera din Viena) fiind cel care va vinde moșia în anul 1920.

Victor (1839-1908) a fost unul dintre membrii de vază ai nobilimii românești din Bucovina, om de cultură și om politic deopotrivă, șambelan imperial, membru al Consiliului imperial din Viena, membru în Dieta Bucovinei, președinte al Partidului Național Român din Bucovina, președinte al Societății pentru Cultură și Literatură Română din Bucovina, președinte al Societății Filarmonice din Cernăuți, „susținător al vieții muzicale din Cernăuți”⁶², luptător pentru cauza națională a românilor din cuprinsul Imperiului Habsburgic.

Natalia Baron de Stârcea (1842-1916) se va căsători cu Neculai Hurmuzaki (1826-1909)⁶³, membru onorific al Academiei Române, ridicat la rangul de baron⁶⁴ în anul 1881, fratele istoricului Eudoxiu Hurmuzaki (1812-1874)⁶⁵.

⁶² Eusebie Mandicevski, *Missa in Do major („Missa Tattendorf”)*, coordonat de Dietmar Friesenegger, [Cernăuți], 2017, p. X.

⁶³ Sever de Zotta, *Genealogia familiei Hurmuzaki*, în *ArhGen*, I, 1912, 1-12, ediție anastatică, 2005, p. 159. A se vedea și spița neamului Hurmuzaki, atașată textului.

⁶⁴ O copie a diplomei prin care Nicolae Hurmuzaki este ridicat la rangul de baron (de către împăratul Franz Josef) este păstrată în arhivele sibieni (Arhivele Naționale Sibiu, fond *Familial Hurmuzaki*, doc. 200, *apud* Tudor Arhire, *Fondul Familial Hurmuzaki de la Arhivele Naționale Sibiu*, în *Archiva Moldaviae*, III, 2011, Iași, p. 271).

⁶⁵ Sever de Zotta, *Eudoxiu Hurmuzaki 1812-1912*, în *ArhGen*, I, 1912, 1-12, ediție anastatică, 2005, p. 129-130. A se vedea și spița neamului Hurmuzaki, atașată textului.

După anexarea Bucovinei de către Austria, membrii familiei Stârcea vor acționa⁶⁶, împreună cu alte vechi familii boierești⁶⁷ din zonă (Hurmuzaki, Flondor, Onciul, Zotta, Arbore, Costin, Grigorcea, Hasdeu, Petrino, Vasilco, Volcinski etc.)⁶⁸, pentru promovarea valorilor naționale românești⁶⁹, pentru păstrarea ființei naționale. Cu majoritatea acestor familii, familia Stârcea se și înrudea. Menționăm aici, de exemplu, legăturile de rudenie cu familiile Hurmuzaki⁷⁰, Flondor⁷¹, Hasdeu⁷², Volcinski⁷³, Zotta⁷⁴, Grigorcea⁷⁵ etc.).

⁶⁶ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, Editura Humanitas, București, 1991, p. 16 și urm.; Andi-Marius Dașchevici, *Informații genealogice în „Gazeta mazililor și răzeșilor bucovineni”, în ArhGen*, V (X), 1998, 3-4, p. 129-136.

⁶⁷ Traian Laionescu, *Familii vechi bucovinene*, în *Arhiva Genealogică Română*, I, 1944, 1, București, Tipografia Ministerului de Război, p. 15-30 (extras, București, 1944, 15 p.).

⁶⁸ Ioan Cocuz, *Partidele politice românești din Bucovina 1862-1914*, Editura Cuvântul Nostru, Suceava, 2003, p. 90-91.

⁶⁹ *Ibidem*, p. 180. În prima jumătate a secolului al XIX-lea, „starea nobiliară bucovineană se va implica și în acțiuni politice naționale care vor conduce la obținerea autonomiei Bucovinei, prin Constituția din 4 martie 1849” [Mihai-Ștefan Ceașu, *Reprezentarea nobilei în elita politică din Bucovina*, în *ArhGen*, V (X), 1998, 1-2, p. 81. A se vedea în acest sens și Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei. De la administrația militară la autonomia provincială*, vol. I (1774-1862), Editura Academiei Române, București, 1993, p. 375 și urm.; Ștefan Purici, *Mișcarea națională românească în Bucovina între anii 1775-1861*, Editura Hurmuzaki, Suceava, 1998, p. 184 și urm.].

⁷⁰ Octav George Lecca, *Familiiile Boerești Române. Genealogia a 100 de case din Țara Românească și Moldova*, București, 1911, planșa genealogică 47; Sever de Zotta, *Genealogia familiei Hurmuzaki...*, 1912, spița neamului Hurmuzaki, atașată textului.

⁷¹ Sever Zotta, *Obârșia familiei Flondor*, în *ArhGen*, VI (XI), 1999, 1-4, p. 1-10. Autorul pomeneste de „vechiul neam Stârcea”, de „Ioniță Stârcea, numit Cracalia”, de Maria (fiica lui Șerban Flondor), care „a fost măritată cu Ioniță Stârcea, numit Cracalia, mare șetrar”, de Toader (fiul lui Șerban Flondor), care s-a căsătorit prima oară tot „cu o Stârcea”. A se vedea și Octav George Lecca, *op. cit.*, planșa genealogică 36.

⁷² Octavian Onea, *op. cit.*, 1994, p. 85. A se vedea și Octav George Lecca, *op. cit.*, planșa genealogică 46.

⁷³ La castelul Volcinski din Budeniș, se adunau boierii moldoveni Flondor, Petrino, Ilski, Stârcea, Zotta, Grigorcea etc., „cu toții înrudiți” [Sergiu Groholschi-Miclescu, *Genealogia familiei Volcinski*, în *ArhGen*, VI (XI), 1999, 1-4, p. 59, 65, 68-69].

⁷⁴ Sever Zotta menționa într-o scrisoare (din 24 februarie 1940) către Artur Gorovei de o serie de documente ale satului Stroești, care îi fuseseră dăruite de „actualul proprietar al Vălenilor, vărul meu de al doilea, I. Stârcea” [Ștefan S. Gorovei, *Sever Zotta – mărturii documentare*, în *ArhGen*, III (VIII), 1996, 1-2, p. 315].

⁷⁵ Sergiu Groholschi, *op. cit.*, p. 64.

Familia Stârcea a fost prezentă și în istoria Basarabiei, teritoriu românesc smuls din trupul Moldovei și anexat⁷⁶ de Rusia Țaristă în anul 1812⁷⁷. Astfel, Stârceștii sunt pomeniți în acest spațiu (înainte și după nefericitul an 1812)⁷⁸, implicați în difuzarea ideilor naționale românești⁷⁹.

Din anul 1827, familia Stârcea este înscrisă și în cadrul „nobilimii Basarabiei”⁸⁰. Prin urmare, deloc întâmplător, în listele alegătorilor pentru *Adunarea Deputaților Nobilimii din Basarabia*, din 27 mai 1840, figurează și numele „Stârcea”⁸¹.

Consemnăm aici și faptul că „cel dintâi cercetător al genealogiilor familiilor nobile din Basarabia”⁸², cum l-a numit Gheorghe Bezviconi⁸³ pe Constantin Tufescu⁸⁴ (la rândul său „de viță nobilă”⁸⁵), alcătuiește și o spiță de neam a familiei Stârcea⁸⁶. Referindu-se la aceste spițe genealogice, Sever Zotta spunea cândva: „corectitudinea genealogului *pro domo* C. Tufescu este remarcabilă, iar dragostea închinată muncii materialmente dezinteresate merită o mențiune onorabilă”⁸⁷.

Printre intelectualii patrioți din stânga Prutului îi amintim aici, de exemplu, pe Gheorghe Stîrcea („unul dintre revoluționarii basarabeni, prizoniți de țarism

⁷⁶ N. Iorga, *Basarabia noastră. Scrisă după 100 de ani de la răpirea ei de către ruși*, Editura și Tipografia Societății „Neamul Românesc”, Vălenii de Munte, 1912, p. 139.

⁷⁷ *Istoria Românilor*, vol. VI, Editura Enciclopedică, București, 2002, p. 705.

⁷⁸ Dimitrie Cantemir, *Descrierea Moldovei*, tradusă de Gheorghe Adamescu, Editura Cartea Românească, București, f. a., p. 118; A se vedea și *Catalogul expoziției – eveniment „Dinastia Stârcea”*, Chișinău, 2009, p. 3-12.

⁷⁹ Cristina Gherasim, *Identitatea națională a nobilimii basarabene sub regim de dominație țarist*, în *Studia Universitatis Moldaviae*, seria Științe Umanistice, nr. 4 (104), 2017, Chișinău, p. 60-70.

⁸⁰ Gheorghe Bezviconi, *Boierimea Moldovei dintre Prut și Nistru*, vol. II, Institutul de Istorie Națională, București, 1943, p. 8 respectiv p. 160-161.

⁸¹ Cf. *Adunarea Deputaților Nobilimii din Basarabia* (text disponibil și pe http://nmuseum.blogspot.ro/p/blog-page_8159.html). Vezi și A. Накко, *Бессарабская область в историческом, экономическом и статистическом отношении* (рукопись), Кишинев, 1879, p. 172-174.

⁸² Gheorghe G. Bezviconi, *Contribuții la istoria boierimii basarabene*, în *Din trecutul nostru. Revistă istorică*, III, 1935, 17-20, Tipografia Uniunii Clericilor Ortodocși din Basarabia, Chișinău, p. 6.

⁸³ Dan Berindei, *Gheorghe Bezviconi (1910-1966)*, în *ArhGen*, III (VIII), 1996, 3-4, p. 31-36.

⁸⁴ Mircea Ciubotaru, *Constantin Tufescu (1793-1846)*, în *ArhGen*, VI (XI), 1999, 1-4, p. 35-38; Mihai Sorin Rădulescu, *Genealogia românească. Istoric și bibliografie*, Editura Istros, Brăila, 2000, p. 24.

⁸⁵ Gheorghe G. Bezviconi, *op. cit.*, 1935, p. 6.

⁸⁶ *Ibidem*, p. 16.

⁸⁷ Sever Zotta, *O colecție veche de spițe de neam*, în *Revista istorică. Dări de samă, documente și notițe*, publicate de N. Iorga, cu concursul mai multor specialiști, XIV, 1928, 4-6, Tipografia Datina Românească, Vălenii de Munte, p. 160.

încă în anii 1905-1907”⁸⁸, cu articole în presa românească din zonă, acționând activ pentru Unirea Basarabiei cu România în 1918) și pe fiul acestuia, Alexei Stârcea (1919-1974) – „compozitor, cântăreț și pedagog”⁸⁹.

Din Basarabia și-a ales soția și Emanoil (Manolache) Stârcea (n. 26.12.1800 – d. 16.03.1896, Cernăuți), viitorul baron. Este vorba de Ilinca Ralli⁹⁰ (n. 03.12.1813, Iași – d. 23.08.1875, Crasna Ilski⁹¹), fiica lui Zamfirache Ralli⁹² (un important proprietar de pământ în Basarabia⁹³) și a Smarandei Arbore („fiica lui Dumitraș Gheorghiu și Zoiții, fiica șatrului Ioan Arbore”⁹⁴), soră cu Elena, căsătorită cu Ilie Ilschi). Nunta a avut loc în Bucovina, la Crasna Ilski, în ziua de 25 ianuarie 1835. Peste doar 6 luni (6 iulie 1835), Emanoil Stârcea primea ca moștenire de la Ilie Ilschi moșia familiei acestuia de la Crasna⁹⁵.

Prin intermediul căsătoriei primului născut al lui Gheorghe Stârcea (1767-1833), anume Iancu Stârcea (1799-1873), cu Ecaterina (1806-1880), fiica marelui căminar Gavril Eni și a Soltanei (născută Bantăș), familia Stârcea va ajunge pe moșia Văleni din fostul județ Roman.

⁸⁸ A se vedea *Personalități: Gheorghe Stârcea*, textul este disponibil pe internet la adresa: <https://orasulmeuchisinau.wordpress.com/2012/03/05/personalitati-gheorghe-stircea/>; Mircea Rusnac, *Încercări repetate de rusificare în Basarabia Țaristă (1828-1916)*, text disponibil pe http://istoria.md/articol/463/%C3%8Encerc%C4%83ri_repetate_de_rusificare_%C3%AEn_Basarabia_%C5%A2arist%C4%83.

⁸⁹ Cf. <http://www.moldovenii.md/md/people/664>. A se vedea și *Catalogul expoziției-eveniment „Dinastia Stârcea”*, Chișinău, 2009, p. 8.

⁹⁰ Într-un document din 1835 se precizează faptul că „Ilie, ultimul din neamul Ilschi, a adoptat o nepoată a soției sale Elena Rali, care s-a căsătorit cu Emanoil Stârce” [Teodor Balan, *op. cit.*, vol. III (1573-1720), Editura consiliului eparhial al Mitropoliei Bucovinei, Cernăuți, 1937, p. 89]. De asemenea, într-un document din 6 iulie 1835, redactat la Cernăuți, se consemnau următoarele: „Ilie Ilschi dăruiește nepotului său de soră Emanoil Stârce și soției acestuia Ilinca Rali, fiica căminarului și a svetnicului de coleghie a împărăției Rosiei Zamfirache Rali și a soției sale Zmaranda, soră cu Ileana, soția lui Ilie Ilschi, moșia Crasna cu casele zidite, mori, crășme, velniță, potășării, sticlărie. Va intra în stăpânire după moartea soților Ilschi” (Teodor Balan, *op. cit.*, vol. VI, p. 44).

⁹¹ Familia Ilschi din Bucovina se înrudea, printre altele, cu familiile Petriceico, Flondor, Bașotă, Tăutul, Calmuschi, Perjul, Vasălco, *Stârcea*, fapt care reiese și dintr-un pomelnic al familiei Ilschi, întocmit în anul 1835 [Teodor Balan, *op. cit.*, vol. III, p. 88-89]. Emanoil, cavaler de Stârcea, desemnat ca moștenitor de către Ilie Ilschi, „ultimul din neamul Ilschi” (*Ibidem*, p. 89) „era la 1855 cel mai mare proprietar din Crasna Ilski” [Arhivele Naționale Suceava, Fond *Inspectoratul cadastral Bucovina*, mapa nr. 88, *apud* Ion Scripcariuc, *Izvoare genealogice din Tezaurul documentar sucevean*, în *ArbGen*, VI (XI), 1999, 1-4, p. 59, 273].

⁹² Teodor Balan, *op. cit.*, vol. VI, p. 44.

⁹³ Gheorghe G. Bezviconi, *op. cit.*, p. 76.

⁹⁴ Prin urmare, Smaranda era nepoata șatrului Ioan Arbore (Teodor Balan, *op. cit.*, vol. III, p. 89).

⁹⁵ Teodor Balan, *op. cit.*, vol. VI, p. 44.

Cel de-a doilea fiu al baronului Emanoil Stârcea, Victor Stârcea (n. 02.02.1839, Crasna Ilski – d. 10.10.1908, Cernăuți), se va căsători în 1861 cu Pulcheria Petrino-Armis (n. 09.10.1843, Chișinău – d. 11.07.1869, Cernăuți).

În condițiile în care Iancu Stârcea și soția lui (Ecaterina) nu au avut copii, destinul familiei Stârcea va fi legat de urmașii lui Victor Stârcea (1839-1908), cel de-a doilea fiu al baronului Emanoil Stârcea, devenit prin Testament și proprietar al moșiei Văleni-Roman.

Fiul Ioan (1867-1944) va călca pe urmele tatălui său, fiind pe rând diplomat al Imperiului austro-ungar (înainte de 1918), iar după Marea Unire ministru și maestru de ceremonii la curtea regelui Carol al II-lea.

În anul 1904, Ioan Stârcea se va căsători cu Berthe Caroline Amelia, contesă de Vismes și Ponthieu (fiica diplomatului Valery Guillaume de Vismes et Ponthieu și a Angelei Fritsch de Minenfeld). Din acest mariaj vor rezulta trei copii: Victor (1905-1990), secretar de legăție în Londra; Ionel (1909-1991), diplomat, colaborator al lui Nicolae Titulescu, secretar particular al regelui Mihai I, mareșal al Curții Regale a României, s-a numărat printre cei care au pus la cale actul de la 23 august 1944 și Ilinca (1911-1998), căsătorită în 1930 cu colonelul Ion Florescu.

Victor Stârcea este tatăl lui Michael Edward David (n. 1954), rezident în Anglia, actual proprietar al moșiei Văleni-Roman care, la rândul său, are doi copii gemeni: Alexandru Victor Ionel și Victoria Ecaterina Olivia, născuți în anul 1994.

Ionel Stârcea a fost înfiat, în condiții pe care nu le dezvoltăm aici, de către influentul bănățean Antoniu Mocsony, baron de Foën, pe care îl va moșteni.

Strămoșii familiei Stârcea sunt pomeniți (cum am arătat și noi mai sus) în numeroase documente de arhivă (multe dintre ele publicate între timp de istorici și genealogiști români), în spițe de neam, în paginile unor reviste⁹⁶, în diverse alte lucrări de specialitate.

Unii dintre membrii familiei Stârcea au prețuit ei înșiși arhivele, deținând⁹⁷ (prin moștenire) valoroase documente pe care le-au oferit (ulterior) spre păstrare permanentă unor arhive publice.

⁹⁶ De exemplu, un document din 11 octombrie 1839 privitor la familia Stârcea este publicat în *Gazeta mazililor și răzeșilor bucovineni*, III, 12 noiembrie 1913, nr. 9, Cernăuți, p. 137-139. De altfel, editorii revistei și-au propus adunarea și publicarea în paginile ei a documentelor care se mai aflau în arhivele familiilor bucovinene (Andi-Marius Dașchevici, *op. cit.*, p. 130).

⁹⁷ Îl pomenim aici, de exemplu, pe Gheorghe Stârcea, despre care se consemna la 26 decembrie 1827 că „locuiește în satul Berlinți, în Bucovina” și deține un document original din anul 1630 (Octavian Onea, *op. cit.*, p. 93). Îl amintim apoi pe „răposatul Baron Victor Stârcea” (1839-1908), cel care a depus cu ani în urmă, spre păstrare, o serie de documente, la Arhivele Statului din București, în care sunt menționați strămoși ai familiei Stârcea (Sever de Zotta, *Serdarul Vasile Bainski, „nepotul” lui Ștefan Vodă Petriceico*, în *ArhGen*, II, 1913, 1-12, ediție anastatică, 2007, p. 89-90). Nepotul acestuia, Victor I. Stârcea (1905-1990), a întocmit și câteva „table genealogice” (care au fost moștenite de fiul său, Michael Edward David de Styrcea, ajungând și în posesia noastră prin bunăvoința domnului Ovidiu

Din cuprinsul acestui material a reieșit, sperăm, faptul că familia Stârcea și-a lăsat de-a lungul istoriei amprenta, prin membrii ei, atât în vechea Moldovă, cât și în acele părți de Țară – Bucovina și Basarabia – răpite odinioară, pe rând, în 1775 și 1812, de două mari puteri imperiale (Imperiul Habsburgic și Imperiul Țarist), revenind mai apoi, prin constantele eforturi depuse în vederea unității naționale, în anul 1918, între granițele firești ale României.

GENEALOGY AND HERALDRY: THE STÂRCEA FAMILY
(ABSTRACT)

The Stârcea family is one of the ancient Romanian noble families whose line can be traced directly back to the 14th century. This study presents the story of the old Moldavian nobles (Boyards) who have served the Princes (Voivodes) of Moldavia, of those who have defended the interests of the Romanians from Bukovina (where the family received the title of Baron and the coat of arms) and have become Barons in the Habsburg Empire, of those who have become officials at the court of the Austro-Hungarian Empire and of those who also worked at the Court of the Romanian Royal House, under the rule of Kings Carol the Second and Michael the First.

LIST OF ILLUSTRATIONS:

- Fig. 1. Coat of arms of a member of Stârcea family (after Emanuel Hagi-Mosco, *Steme boeresti din România*, București, 1918).
- Fig. 2. Coat of arms of Stârcea family (after Dan Cernovodeanu, *Știința și arta heraldică în România*, București, 1977).
- Fig. 3. Coat of arms of Stârcea family (image received from Mr. Michael Edward David of Styrcea).
- Fig. 4. Coat of arms of Stârcea family (image received from Mr. Michael Edward David of Styrcea).
- Fig. 5-9. Genealogical table made by Victor I. Stârcea (1905-1900).

Leonte), cinci dintre ele fiind reproduse în anexele acestui material [Fig. 5, 6, 7, 8, 9].

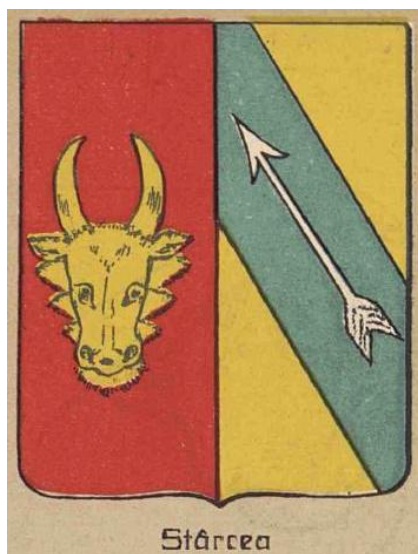

Fig. 1. Stema unui membru al familiei Stârcea
(după Emanuel Hagi-Mosco, *Steme boerești din România*, București, 1918)

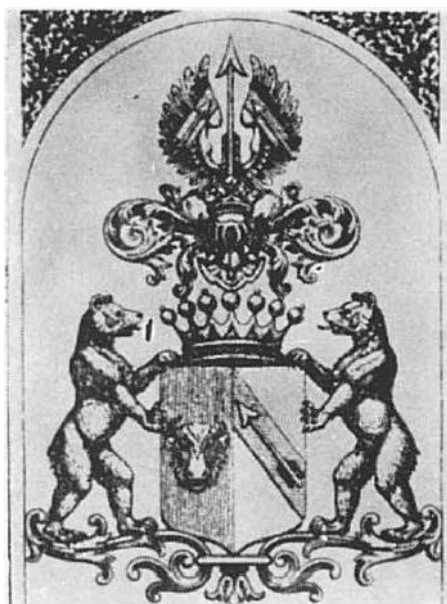

Fig. 2. Stema familiei Stârcea
(după Dan Cernovodeanu, *Știința și arta heraldică în România*, București, 1977)

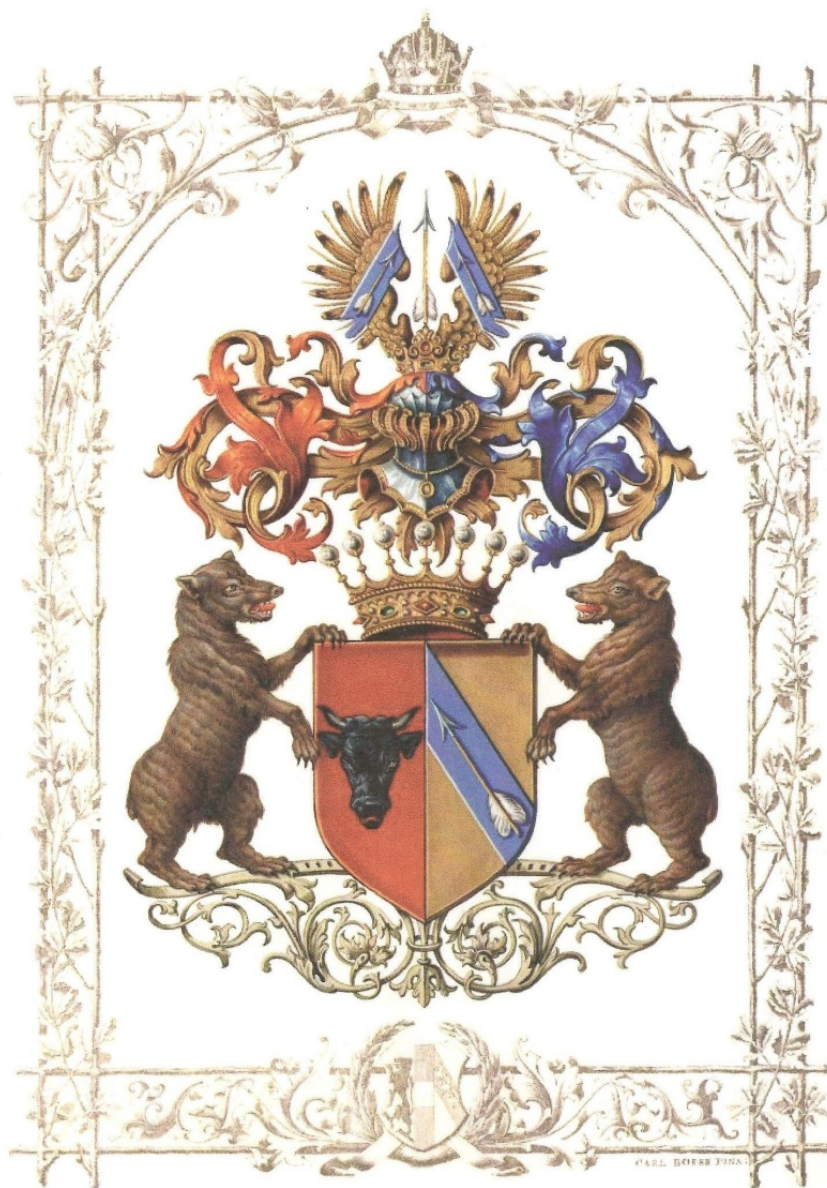

Fig. 3. Stema familiei Stârcea
(imagine primită de la domnul Michael Edward David de Styrcea)

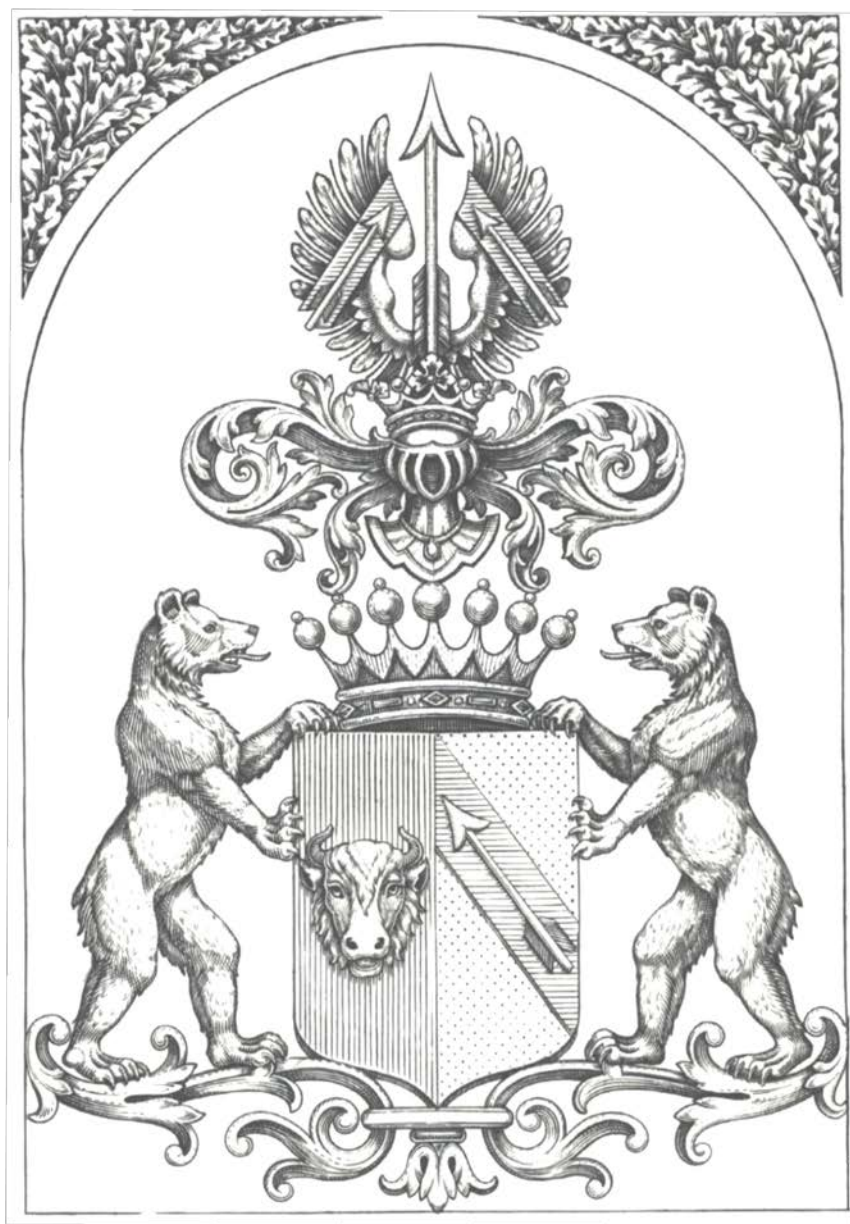

Fig. 4. Stema familiei Stârcea
(imagine primită de la domnul Michael Edward David de Styrcea)

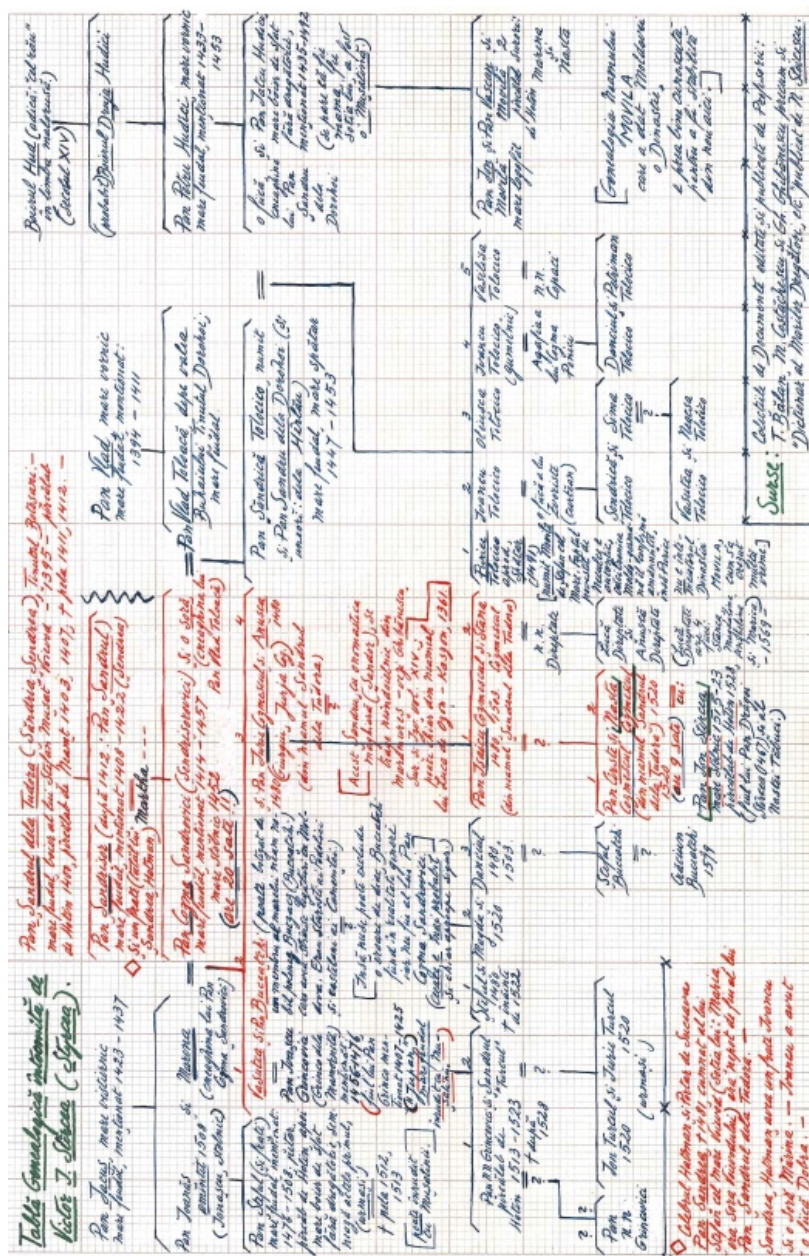

Fig. 5. Tabel genealogic întocmit de Victor I. Stârcea (1905-1990)

[illegible]

Fig. 9. Tabel genealogic întocmit de Victor I. Stârcea (1905-1990)